

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. B., „X“**, zastoupeného Mgr. Michalem Šimkům, advokátem se sídlem Spálená 21, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2010, č.j. 2695/DS/2010, JID 115905/2010/KUUK/Koe**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne **2.7.2010, č.j. 2695/DS/2010, JID 115905/2010/KUUK/Koe**, a rozhodnutí Městského úřadu Varnsdorf, odboru správních agend a dopravy, ze dne **7.4.2010, č.j. MUVA 3055/2010 188-09/SŘ** se **pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12 312,87 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se ve včasné podané žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2010, č.j. 2695/DS/2010, JID 115905/2010/KUUK/Koe, kterým bylo rozhodnuto, že rozhodnutí Městského úřadu Varnsdorf, odboru správních agend a dopravy ze dne 7.4.2010, č.j. MUVA 3055/2010, 188-09/SŘ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla v souladu s ustanovením § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 8 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč, se potvrzuje a odvolání proti němu se zamítá.

Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 4.9.2009 kolem 9.37 hod. při řízení osobního motorového vozidla Mercedes Benz 220, reg. zn. „X“, ve Varnsdorfu, část Studánka, na silnici I/9 překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci po odečtení tolerance o 70 km/h.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný byl podjatý a rozhodoval nikoliv objektivně. Žalobou napadené rozhodnutí považuje i přes jeho rozsáhlost za zmatečné, nesprávné a z části nepřezkoumatelné.

Žalobce uvádí, že dle žalobou napadeného rozhodnutí musí být pro vyloučení protiprávnosti jednání vykazujícího znaky přestupku kumulativně splněny tři podmínky – musí hrozit nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, musí být splněna podmínka subsidiarity a musí být splněna podmínka proporcionality. Z žalobou napadeného rozhodnutí dle žalobce však není patrné, která či které z uvedených podmínek v daném případě nebyly splněny. Žalobce poukazuje na odstavec třetí na straně deváté žalobou napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že žalovaný připouští, že nebezpečí hrozící zájmu chráněnému zákonem s největší pravděpodobností mohlo existovat. Hned v následujícím odstavci věnovaném podmínce subsidiarity, žalovaný ovšem uvádí, že tuto podmínku lze jako jedinou v podstatě považovat za splněnou. V dalších odstavcích se žalovaný vyjadřuje k třetí podmínce, podmínce proporcionality a za splněnou ji nepovažuje. Z uvedeného dovozuje žalobce, že napadené rozhodnutí je zmatečné a nepřezkoumatelné. Pokud žalovaný připouští, že existovalo nebezpečí hrozící zájmu chráněnému zákonem a podmínku subsidiarity rovněž prohlásí za splněnou, pak k této podmínce nemůže uvést, že se jedná o jedinou splněnou podmínku krajní nouze v tomto případě.

Žalobce dále nesouhlasí s odůvodněním nesplnění podmínky spočívající v nemožnosti odvrátit v dané situaci hrozící nebezpečí jinak. Dle žalobce se v následujícím vyjádření žalovaného: *„tvrzení obviněného, o tom, že oprávněně subjektivně vnímal nastalou situaci jako závažné ohrožení zdraví či života paní R.... je v příkrém rozporu s jeho jednáním po nálezů tašky s léky a zejména s jeho chováním při vyšetřování přestupku. Obviněný navíc tuto námitku uplatnil až v odvolání ze dne 22.4.2010 a v doplnění odvolání ze dne 25.6.2010, což logicky evokuje obstrukční povahu navrhovaného úkonu“*, promítá jednoznačně podjatost a neobjektivnost posuzování věci žalovaným. Dle žalobce je zcela logické. Že neuplatnil zmíněnou námitku dříve, než v odvolání do prvostupňového rozhodnutí. Do té doby žalobce neměl důvod tuto námitku uplatňovat, neexistovalo totiž žádné rozhodnutí, vůči kterému by měl žalobce jakékoliv námitky. Žalobce od samého počátku tvrdí a tvrdil, že byly splněny podmínky krajní nouze. Poznámka o obstrukční povaze předmětné námitky tak dokládá dle žalobce jeho oprávněnou obavu z podjatosti a neobjektivnosti žalovaného, která je dále podporována nevhodnými poznámkami o efektivním naplňování hesla POMÁHAT A CHRÁNIT.

Žalovaný považuje za důvod, proč nemohl žalobce vnímat nastalou situaci jako závažné ohrožení života či zdraví paní R. neexistenci komunikace mezi účastníky události a skutečnost, že žalobce neinformoval o události policisty a nepožádal je o součinnost. Takové odůvodnění považuje žalobce za nesprávné a neobjektivní hodnocení věci. Správní orgány se nikdy nezeptaly, proč paní R. nekontaktoval telefonem. Žalobce paní R. nevolal, neboť spěchal jí předat insulin a zejména proto, že neměl její telefonní číslo v mobilu. Musel by nejdříve zastavit, kontaktovat manželku a teprve na následně získané telefonní číslo zavolat.

Věc považoval za velice urgentní, proto raději rychle vezl insulin paní R.. Žalobce poznamenává, že tuto skutečnost uvést nemohl, neboť přes svou žádost nebyl v dané věci vyslechnut a rovněž proto, že se jej na to žádný správní orgán neptal a žádný správní orgán nevyjádřil pochybnosti vztahující se ke komunikaci mezi účastníky události. Žalobce rovněž poukazuje na to, že žalovaný neuvedl, jak by případná komunikace mezi žalobcem a paní R. mohla změnit situaci. Případný telefonát mohl pouze uklidnit paní R.. Insulin jí bylo stejně třeba dovézt. Z výpovědi paní R. je zřejmé, že pokud by žalobce insulin nepřivezl, jela by do nemocnice ve Varnsdorfu, nevracela by se, telefonát tedy dle žalobce nemohl na věci nic změnit.

Tvrzení žalovaného o tom, že žalobce neinformoval o události policisty je opět nepřesné a pouze jednostranně shrnuje výpovědi policistů. Při předmětné kontrole byli přítomni tři policisté, dva z Obvodního oddělení Varnsdorf, kteří se šetření v podstatě neúčastnili a nstržm. P. z dopravního oddělení, který šetření prováděl. Nstržm. P. ve své výpovědi uvedl: „...řikal pouze, že strašně spěchá a jestli bychom to nemohli zkrátit“. Tato výpověď podpírající závěry žalobce se v hodnocení žalovaného vůbec neobjevila a není tak ani známo, zda jí vůbec žalovaný při hodnocení zohlednil. Důvod, proč žalobce policisty nepožádal o součinnost je pak zřejmý – žalobce k tomu v podstatě nedostal příležitost (policisté se uzavřeli do auta a sepisovali listiny) a žalobce se důvodně domníval, že věc bude vyřízena rychle. Konečně žalobce rovněž rozporuje, že by vyřízení věci trvalo 30 minut. K tomu nemá žalovaný žádný důkaz. Výpověď nstržm. P. hovoří pouze o tom, jak dlouho celý úkon přibližně trvá, z jeho výpovědi nelze jistě dovodit, jak dlouho trval tento konkrétní úkon. Otázka byla položena pouze obecně.

Dále žalobce nesouhlasí s tím, na základě jakých důkazů žalovaný učinil předmětný názor a jak provedené důkazy hodnotil. Zdůrazňuje, že v případě pochybností jsou úřady řešící přestupek povinny rozhodnout ve prospěch žalobce. Během řízení nebyly provedeny důkazy nezbytné k řádnému posouzení věci ani důkazy navržené žalobcem. Žalobce nesouhlasí s tvrzením o zastupitelnosti jeho výpovědi. Právní zástupce samozřejmě může zastupovat žalobce při jednání a předkládat tvrzení, nicméně nahradit výpověď žalobce nemůže. Úřady, zejména pokud jsou pochybnosti o tom, jak žalobce věc vnímal, a jeho výslech byl navrhnut, měly žalobce vyslechnout. Dle žalobce žalovaný dovozuje skutečnosti z domněnek, nikoliv z řádně provedených důkazů, žalovaný selektivně vybírá důkazy podporující jeho závěr a nezmiňuje důkazy ve prospěch žalobce. Tento postup dle žalobce nemá nic společného se zásadou volného hodnocení důkazů, na kterou se žalovaný odkazuje.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný bezdůvodně zlehčuje tvrzení žalobce, používá nevhodné žerty a jako obstrukční posuzuje legitimní postupy, návrhy a námítky uplatněné žalobcem. Žalobce se dokonce domnívá, že mu v konkrétní části napadeného rozhodnutí bylo vyhrožováno hromadně sdělovacími prostředky.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K námitce podjatosti a neobjektivního rozhodování žalovaný uvádí, že mu nejsou známy žádné okolnosti, které by svědčily pro toto tvrzení. Žádná z oprávněných úředních osob žalobce ani jeho zástupce osobně nezná a nikdy se s ním nesešla (ani pracovně). Tudíž se dle žalovaného k těmto námitkám nelze vyjádřit jinak, než že žalobce tento názor vyslovil

bez jakéhokoliv relevantního podkladu až poté, kdy bylo jeho zástupci doručeno (oznámeno) rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jeho odvolání zamítnuto.

K otázce posouzení naplnění podmínky subsidiarity při posuzování krajní nouze žalovaný uvádí, že při posuzování uvedené podmínky v daném případě odvolací orgán učinil závěr, že tato podmínka splněna nebyla, neboť legálních možností řešení dané situace bylo hned několik (odůvodnění napadeného rozhodnutí str. 9-10).

K námitce, týkající se toho, že správní orgán nevzal v potaz, jak žalobce subjektivně vnímal nastalou situaci, soud odkazuje na úvahy obsažené na str. 10 napadeného rozhodnutí. Touto otázkou se žalovaný zabýval v souvislosti s řešením otázky splnění podmínky subsidiarity, včetně konstatování, že v případě subjektivního vnímání páchaného přestupku přestupcem samým se jedná pouze o jeden z fakultativních znaků subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku.

V souvislosti s tím žalobce opět poukazuje na podjatost a neobjektivnost posuzování věci žalovaným, což dokládá tím, že logicky nemohla být uplatněna tato námitka před vydáním rozhodnutí. Dále je žalobcem poukazováno na poznámku o obstrukční povaze této námítce, kterou žalovaný uvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, což podle žalobce dokládá jeho obavu z podjatosti a neobjektivnosti žalovaného, která je dále podporována nevhodnými poznámkami o efektivním naplnění hesla POMÁHAT A CHRÁNIT. Žalovaný konstatuje, že tuto poznámku neuvedl jako vtip, ba právě naopak namítaná poznámka právě bezprostředně souvisí s úvahami o jedné z legálních možností odvrácení možného nebezpečí hrozícího zájmu chráněnému zákonem, přičemž poukazuje právě na poslání a úkoly policejního sboru, který je v první řadě povolán k ochraně zájmů chráněných zákonem.

K námitkám týkajícím se telefonické komunikace mezi účastníky události, která předcházela spáchání přestupku žalobcem, žalovaný opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť toto opět souvisí s posouzením otázky splnění podmínky subsidiarity, která dle správního orgánu i žalovaného splněna nebyla. Spisový materiál obsahuje příslušné výpovědi manželky žalobce a paní R., které potvrzují, že i další možnost odvrácení možného nebezpečí hrozícího zájmu chráněnému zákonem byla žalobcem opomínuta.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou, podle níž jsou jeho úvahy o tom, že žalobce neinformoval policisty o důvodu spáchání přestupku, nepřesné a pouze jednostranně shrnují výpovědi policistů. Stejně tak nesouhlasí s tím, že v odůvodnění rozhodnutí není část výpovědi nstržm. Petřiny, z níž žalobce vychází při formulaci svých závěrů. Žalovaný vycházel důsledně ze spisového materiálu, kde jsou obsažena všechna vyjádření jak žalobce, tak i policistů vykonávajících kontrolní činnost. Výpověď nstržm. P. je popsána v odůvodnění rozhodnutí (str. 4).

K tvrzení žalobce, že nedostal příležitost požádat policisty o součinnost, protože se zavřeli do auta a sepisovali listiny a protože se žalobce domníval, že věc bude vyřízena rychle, žalovaný konstatuje, že pokud by bylo v daný den skutečně bezprostředně ohrožené zdraví nebo život člověka, pak tato námitka nemá logiku. V souvislosti s tím je rovněž žalobcem rozporováno tvrzení, že vyřízení věci trvalo 30 minut, k čemuž nemá žalovaný žádný důkaz. Žalovaný konstatuje, že pokud pro časový údaj není přímý důkaz, např. snímek

z měřicího zařízení, jsou v napadeném rozhodnutí téměř všechny časové relace uváděny s uvozením „přibližně, asi, cca“, nikoli „přesně“.

K procesním námitkám žalovaný opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou velice podrobně uvedeny úvahy, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí, stejně jako rozbor jednotlivých provedených důkazů i odůvodnění, proč některé důkazy navrhované žalobcem nebyly provedeny, když byly shledány jako nadbytečné.

Žalovaný rozhodně nepřipouští, že by v napadeném rozhodnutí použil nevhodné žerty nebo že by zlehčoval tvrzení žalobce. Žalovaný rovněž nechápe, proč si žalobce odstavec, v němž je posuzováno prohlášení provozovatele golfového areálu Barbora, předložené zástupcem žalobce a založené ve spisu, vysvětluje jako vyhrožování, přičemž argumentuje tím, že se v jeho případě jedná o osobu veřejně činnou v regionu severních Čech. Žalovanému je z minula známa medializovaná kauza konkrétní osoby, kdy bylo u pracovníků správního orgánu I. stupně intervenováno ve prospěch této osoby a kdy dokonce i úřední osoby odvolacího orgánu, které vedly odvolací řízení, byly předvolány k podání svědecké výpovědi při soudním jednání v trestní věci. Proto odvolací orgán, který se zabýval otázkou, co vedlo žalobce k porušení zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, tímto způsobem upozornil účastníka řízení v souvislosti s prohlášením provozovatele golfového areálu Barbora na možnost medializace případu právě z důvodu, že se jedná o osobu veřejně činnou, neboť žalovanému není známo, které další osoby mohou mít přístup k těmto informacím, případně kdo může mít zájem o využití takových informací. Žalovaný je navíc vázán povinností mlčenlivosti a ochrany osobních údajů a jeho úřední osoby striktně dodržují zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu odkázal na obsah písemného vyhotovení podané žaloby. Dále uvedl, že stále trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Konkrétně se jedná o posouzení naplnění jednotlivých podmínek pro uplatnění liberačního důvodu krajní nouze, kdy žalovaný v rozhodnutí uvádí, že byla naplněna pouze podmínka týkající se proporcionality, tedy že nedošlo ke spáchání závažnějšího následku, než jehož hrozba byla odvrácena, a zároveň připouští na jiném místě odůvodnění naplnění dvou ze tří podmínek uplatnění krajní nouze. Dále právní zástupce žalobce nesouhlasí s hodnocením situace žalovaným v tom směru, že žalobce mohl odvrátit hrozící nebezpečí jiným způsobem. K možnosti telefonovat paní R. uvádí, že žalobce neměl její telefonní číslo a ani by tímto postupem nedošlo k odstranění hrozícího nebezpečí, neboť by jí stejně někdo chybějící insulin musel dopravit. V případě paní B., která sice telefonní číslo paní R. měla, je situace obdobná, opět by někdo insulin musel paní R. dopravit. V případě posuzování chování žalobce při samotném projednávání přestupku právní zástupce žalobce poukazuje na skutečnost, že i z těchto výpovědí vyplývá, že žalobce pospíchal. Tedy výpovědi nerozpouští tvrzení žalobce. Právní zástupce zdůraznil, že ve vztahu k subjektivnímu vnímání celé situace panem Bernasem by byl potřebný ke správnému posouzení jeho výsledek, který ač byl v rámci správního řízení navrhován, správními orgány proveden nebyl. Na závěr poukázal právní zástupce žalobce na skutečnost, že správní orgány se ve svých rozhodnutích nevypořádaly dostatečným způsobem s otázkou přiměřenosti trestu vzhledem ke všem specifickým okolnostem případu.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu uvedl, že se plně odkazuje na písemné vyjádření k žalobě. Dále zdůraznil, že nadále trvá na správnosti posouzení podmínky subsidiarity v napadeném rozhodnutí. Poukázal na skutečnost, že při posuzování naplnění této podmínky by mělo být přihlíženo rovněž i k míře porušení právních předpisů – tedy ke skutečnosti, že byla překročena povolená rychlost jízdy v obci o 70 km/hod. K námitce týkající se přiměřenosti sankce konstatoval pověřený pracovník, že tato námitka nebyla obsažena ani v odvolání ani v žalobě. Samotná žaloba rovněž neobsahovala ani návrh na moderaci trestu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Po důkladném přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné. V odstavci 3 na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že mohlo nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem s největší pravděpodobností existovat, tedy že mohlo být ohroženo zdraví či život paní R.. Ovšem tuto formulaci dle soudu nelze považovat automaticky za konstatování naplnění podmínky pro uplatnění ustanovení o krajní nouzi. Správní orgán pouze konstatoval, že nemá za vyloučené, že s ohledem na zjištěný skutkový stav taková situace nemohl nastat. Ovšem pro uplatnění liberačního důvodu krajní nouze je v tomto směru podstatné i to, zda osoba dovolávající se krajní nouze v době jednání skutečně situaci vnímala jako situaci ohrožující zákonem chráněný zájem a zda v daném okamžiku jednala s vůlí odvrátit hrozící nebezpečí i za cenu spáchání přestupku. Touto otázkou se žalovaný zabýval na závěru strany 9 a následně na straně 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dospěl s odkazem na jednání žalobce při prošetřování přestupku dopravní policií k závěru, že žalobce v době svého deliktního jednání situaci nevnímal jako situaci bezprostředně ohrožující zdraví či život paní R. a fakticky tak nebyla naplněna základní podmínka pro aplikaci ustanovení o krajní nouzi (soud zdůrazňuje, že na tomto místě se zabývá výhradně přezkoumatelností rozhodnutí a nikoli správností závěrů žalovaného). Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že eventuelní hrozící nebezpečí šlo odvrátit i jiným způsobem. Podmínka subsidiarity tedy nebyla dle žalovaného splněna. Dle názoru soudu se tedy s ohledem na celý kontext odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejeví jako rozporné či zmatečné vyjádření žalovaného, že v daném případě dospěl k závěru, že jako jediná z podmínek pro aplikaci ustanovení o krajní nouzi byla splněna podmínka proporcionality – tedy že jednáním žalovaného nedošlo k způsobení stejně závažného následku, který měl hrozit.

Dále se soud zabýval námitkou tvrzené podjatosti oprávněných úředních osob provádějících úkony v odvolacím řízení. Dle ustanovení § 14 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb.,

správní řád (dále jen „správní řád“), je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při nichž by mohla ovlivnit výsledek řízení, osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. V dané konkrétní věci soud z obsahu správního spisu nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že úřední osoby provádějící úkony v daném odvolacím řízení by měly nějaký zájem na výsledku řízení, či měly nějaký poměr k věci, účastníkovi řízení či jeho právnímu zástupci. S poukazem na obavu z podjatosti žalobce rovněž v žalobě poukazyval na část odůvodnění, ve které bylo odkázáno na heslo Policie ČR „POMÁHAT A CHRÁNIT“. V rozhodnutí je výslovně uvedeno: „*Druhou variantou bylo oslovení policistů, seznámení se situací a požádání o pomoc, s tím, že přestupek lze vyšetřit až následně, což by zcela určitě mělo u příslušníků Policie ČR kladnou odezvu, neboť by mohli efektivně naplnit heslo „POMÁHAT A CHRÁNIT“, které deklarují na služebních vozidlech.*“ Ani v této formulaci obsažené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neshledal soud nic, co by jakkoli znevažovalo či zlehčovalo situaci, k níž se úvaha žalovaného vztahovala. Právě pomoc a ochrana jsou věci, kterých se v tíživých situacích může každý dovolávat u příslušníků Policie ČR. Výše uvedená formulace dle soudu plně zapadá do celého kontextu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a není dle soudu žádného důvodu v předmětném výroku shledávat jakékoliv známky projevu podjatosti osob podílejících se na předmětném rozhodnutí. Dle soudu tedy neexistuje žádná skutečnost, pro kterou by bylo možné pochybovat o nepodjatosti oprávněných úředních osob provádějících úkony v předmětném řízení. Rovněž neshledal soud jako skutečnost odůvodňující přiznání důvodnosti námítky pojatosti skutečnost, že některá z námitek byla žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí označena za obstrukční, když v předmětném rozhodnutí je současně uveden důvod, proč k tomuto závěru žalovaný dospěl.

Na základě výše uvedeného tedy dospěl soud k závěru, že námitka podjatosti ve vztahu k oprávněným úředním osobám podílejícím se na vydání žalobou napadeného rozhodnutí není důvodná.

Dále se soud zabýval procesními námitkami žalobce. Žalobce namítal neprovedení důkazu, který by se zabýval zdravotním stavem paní R. a skutečnosti, zda byla paní R. ohrožena na zdraví či životě v důsledku toho, že neměla k dispozici svůj insulin, a pak zejména namítal, že v předmětném správním řízení nebyl vyslechnut on sám, ačkoli svůj výsledek navrhoval k otázce posouzení subjektivního vnímání celé situace v době deliktního jednání a v době projednávání předmětného přestupku příslušníky Policie ČR.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že nezpochybňuje existenci a průběh návštěvy paní R. a pana R. u manželů B.. Žalovaný tedy nijak nezpochybňuje, že dne 4.9.2009 kolem deváté hodiny dopoledne přijela k manželům B. do Starého Jiřikova na návštěvu paní R. se svým přítelem panem R.. Po chvíli, asi 15 minutách, se paní R. udělalo nevolno, protože si ráno zapomněla aplikovat insulin, a v domnění, že si léky nechala doma, odjela s panem R. k sobě domů do Jiřetína pod Jedlovou. Přibližně 15 až 20 minut po odjezdu paní R. a pana R. byla nalezena taška paní R. s léky, se kterou odjel žalobce do Jiřetína pod Jedlovou, aby jí předal paní R.. Cestou byl žalobce hlídkou Policie ČR s tím, že překročil povolenou rychlost v obci.

Správní orgány rovněž nijak nezpochybňovaly skutečnost, že paní R. je silná diabetička, u níž v případě včasné neaplikace dostatečné dávky insulinu může dojít k závažným zdravotním komplikacím případně i k ohrožení života.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný plně respektoval a považoval za nesporné tvrzení žalobce ohledně výše uvedených skutečností, nebylo dle soudu již nutné, aby byly prováděny další důkazy, které by se vztahovaly k průběhu předmětné návštěvy a k samotnému zdravotnímu stavu paní R., když uvedené skutečnosti byly mezi žalobcem a správními orgány nesporné, případně v dostatečné míře prokázané. V tomto směru tedy dle soudu nedošlo ze strany správních orgánů k žádnému pochybení.

Ve vztahu k neprovedení výsledku samotného žalobce, který byl navrhován jeho právním zástupcem, soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání v předmětné věci konanému dne 16.11.2009. Na základě telefonické omluvy žalobce bylo ústní jednání přeloženo na 24.11.2009. K tomuto ústnímu jednání se dostavil právní zástupce žalobce, který předložil mimo jiné prohlášení žalobce, ve kterém byl žalobcem popsán předmětný skutkový děj. Dále bylo ve věci nařízeno další ústní jednání na den 2.2.2010, na kterém došlo k výsledku svědků prap. L. Š. a prap. M. K.. Předvolání k tomuto ústnímu jednání bylo řádně doručeno jak právnímu zástupci žalobce tak i samotnému žalovanému. V rámci ústního jednání dne 2.2.2010 byl s právním zástupcem žalobce dohodnut termín dalšího ústního jednání ve věci na den 16.2.2010, což právní zástupce žalobce vzal na vědomí. Samotnému žalobci bylo předvolání na toto ústní jednání řádně doručeno poštou dne 15.2.2010. Na tomto ústním jednání byl proveden výslech svědků, a to Ing. J. B., H. R. a nstržm. L. P.. Z tohoto jednání právní zástupce žalobce samotného žalobce omluvil z důvodu návštěvy u lékaře, aniž by však tuto skutečnost jakkoli doložil. Následně bylo doručeno prvoinstančnímu orgánu vyjádření, ve kterém se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce k celé věci vyjadřoval a dovolával se aplikace ustanovení o krajní nouzi. V rámci ústního jednání konaného dne 16.2.2010 právní zástupce žalobce po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí navrhl provedení výsledku samotného obviněného pana B.. K tomuto procesnímu návrhu se vyjádřil prvostupňový orgán až v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé s tím, že žalobce vystupující v roli obviněného byl v rámci správního řízení řádně předvoláván na ústní jednání a minimálně dvakrát mohl uvést do protokolu svou výpověď, což neučinil. Žalobce uplatnil námitku, že nebyl v rámci správního řízení vyslechnut i ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Soud konstatuje, že z výpovědi nstržm. L. P. vyplynulo, že on byl právě tím policistou, který osobně vyřizoval s žalobcem na místě samém záznam o přestupku. Právní zástupce žalobce ve správním řízení navrhl provedení výsledku samotného pana B. až po seznámení se s podklady k rozhodnutí. Nelze tedy vyloučit, že dle názoru právního zástupce žalobce vznikla potřeba žalobcova slyšení v zájmu náležité obrany žalobcových práv až v reakci na obsah výpovědi svědků, kteří byly vyslechnuti v rámci ústního jednání konaného dne 16.2.2010, na které se nemohl žalobce dostavit z důvodu návštěvy lékaře. Správní orgány nikterak řádnost omluvy žalobce z ústního jednání neprověřovaly, ovšem ani ji nikterak nezpochybňovaly. Jak již soud výše jednou uvedl, pro uplatnění liberačního důvodu krajní nouze je podstatné i to, zda osoba dovolávající se krajní nouze v době jednání skutečně situaci vnímala jako situaci ohrožující zákonem chráněný zájem a zda v daném okamžiku jednala s vůlí odvrátit hrozící nebezpečí i za cenu spáchání přestupku. V tomto směru má dle soudu výpověď samotného obviněného ze spáchání přestupku nezastupitelný význam. Zejména

pokud právní zástupce již na prvním ústním jednání správního orgánu uvedl, že žalobce mu sdělil, že důvod, proč jel nepovolenou rychlostí, oznámil ústně příslušníkům Policie ČR, a z výpovědi policistů přítomných při projednání přestupku nic takového nevyplývalo, bylo dle soudu nutné na základě návrhu právního zástupce žalobce k výsledku samotného obviněného přistoupit. Policista, který přímo vyřizoval s žalobcem záznam o přestupku, byl vyslechnut až při posledním ústním jednání ve věci, ze kterého se žalobce omluvil pro návštěvu lékaře. Výpověď tohoto policisty není v souladu s vyjádřením právního zástupce žalobce, které učinil již při prvním jednání ve věci dne 24.11.2009. Žalobce po celou dobu správního řízení se správními orgány spolupracoval a jeho právní zástupce se účastnil nařízených ústních jednání ve věci. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy nelze v žádném případě považovat návrh právního zástupce žalobce na provedení výsledku žalobce jako obviněného v přestupkovém řízení jako obstrukční chování. Výpověď samotného žalobce jako obviněného z přestupku nabývá na významu zvláště za situace, kdy v předmětném případě správní orgány opírají své rozhodnutí zejména na o závěr, že žalobce v době páchaní deliktního jednání nevnímal subjektivně nastalou situaci jako stav krajní nouze. Je rovněž nutno souhlasit s vyjádřením žalovaného, že v případě výpovědi, ve které by osoba obviněná z přestupku měla vyjádřit subjektivní vnímání předmětné situace v době deliktního jednání, nepřipadá v úvahu zprostředkování takového úkonu prostřednictvím právního zástupce.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.1.2006, č.j. 4 As 2/2005-62, dospěl k závěru, že na řízení o přestupcích je nutno aplikovat minimální práva obviněného zaručená v čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť zákon o přestupcích je normou adresovanou neurčitému počtu subjektů, které nemají specifické postavení, chrání obecně zájmy společnosti, nikoli zájmy partikulární, je ji tedy možno označit za normu univerzální. Povaha sankcí, které byly žalobci uloženy, mají represivní, odstrašovací a kárnou a zčásti i preventivní povahu a nepochybně představují pro žalobce podstatný zásah. Jistě nelze předmětné sankce označit toliko za symbolické nebo pouze výchovné. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17.2.2010, sp. zn. I. ÚS 2971/09, konstatoval, že právo obviněného osobně se zúčastnit řízení před soudem a právo být slyšen je třeba považovat za základní prvek práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy (kde je uvedeno, že každý, kdo je obviněn, má právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru), přičemž k uplatnění tohoto základního práva mají soudy povinnost obviněnému vytvořit prostor, a to zejména za situace, kdy on sám na účasti u veřejného zasedání trvá, nebo za situace, kdy řádně a včas soudu oznámí, že se nemůže veřejného zasedání z objektivních důvodů zúčastnit, a případně vyjádří zájem na tom, aby se jej mohl zúčastnit v budoucnu (např. tím, že prostřednictvím svého právního zástupce požádá o jeho odročení).

S ohledem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je nutno citovaný závěr Ústavního soudu aplikovat nejen na soudní řízení, ale i na řízení o přestupcích před správními orgány.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že v daném případě došlo postupem správních orgánů odmítnutím připuštění výpovědi žalobce k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Soud v uvedeném postupu spatřuje vadu řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která mola mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

K námitkám týkajícím se hodnocení provedených důkazů a vztahujícím se k závěrům správních orgánů se za dané situace soud již dále nevyjadřoval, neboť hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí budou muset správní orgány provést po doplnění řízení o výpověď žalobce znovu s přihlédnutím právě k obsahu uvedené výpovědi.

Dále soud poznamenává, že námitka právního zástupce žalobce týkající se nevypořádání se s otázkou přiměřenosti trestu vzhledem ke všem specifickým okolnostem případu, byla vznesena až při samotném jednání soudu, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro uplatnění žalobních bodů (viz § 71 odst. 2 a § 72 s.ř.s.). Vzhledem k tomu je nutno tuto námitku považovat za opožděnou námitku.

Soud rovněž podotýká, že nevyhověl návrhu právního zástupce žalobce na provedení dokazování výsledkem samotného žalobce a dle § 52 s.ř.s. rozhodl, že tento důkaz neprovede, neboť dospěl k závěru, že v daném případě tento důkaz není nutný k posouzení souzené věci.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto soudu nezbylo nic jiného než předmětnou žalobu vyhodnotit jako důvodnou. Soud tudíž napadené rozhodnutí žalovaného pro zjištěnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným. Současně s rozhodnutím žalovaného soud zrušil v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. i rozhodnutí Městského úřadu Varnsdorf, odboru správních agend a dopravy, ze dne 7.4.2010, č.j. MUV A 3055/2010 188-09/SŘ, neboť se jednalo o vadu řízení, k níž došlo již v rámci řízení před prvoinstančním orgánem.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12 312,87 Kč, která se skládá z částky 2 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Michala Šimků po 2 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast na jednání soudu dne 11.7.2012 - § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, z částky 400,- Kč za promeškaný čas cestou z Prahy k jednání soudu (4 x půlhodina po 100,- Kč), z částky 994,06 Kč jako náhrady nákladů na dopravu ze sídla právního zástupce k jednání soudu a zpět a z částky 1 718,81 Kč představující 20% DPH z výše uvedených částek vyjma zaplaceného soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. července 2012

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Oulická